

Η έλλειψη στοργής δημιουργεί αρνητικά βιώματα.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (+).

Ανατροφή παιδιού, Γονείς-παιδιά.

Πολλές φορές οι γονείς, ο πατέρας, η μητέρα, δείχνουν υπερβολική αγάπη στα παιδιά τους, αλλά τη δείχνουν κατά έναν τέτοιο τρόπο, και οι εκδηλώσεις τους είναι τέτοιες, που ένα έμπειρο μάτι μπορεί αμέσως να καταλάβει ότι στο βάθος δεν υπάρχει η αγάπη η πραγματική, εκείνη η οποία βγάζει τον άνθρωπο από τον εαυτό του και τον κάνει να δίνεται στον άλλο, αλλά υπάρχει η αγάπη εκείνη που κάνει τον πατέρα και τη μητέρα να χρησιμοποιούν το παιδί τους σαν ένα αντικείμενο, σαν ένα όργανο, για να ικανοποιηθούν οι ίδιοι.

Πάρα πολλοί γονείς, ίσως λόγω του ότι λείπει η αγάπη ή επειδή δεν γνωρίζουν ορισμένα πράγματα, νομίζοντας ότι τα παιδιά τους δεν καταλαβαίνουν, νομίζοντας ότι τα παιδιά τους, επειδή είναι μικρά, δεν ξέρουν ακόμη, δεν δείχνουν σ' αυτά τη στοργή εκείνη που πρέπει να δείξουν. Και όμως, το παιδί από την πρώτη στιγμή που είναι μέσα στην κούνια του, μέσα στο κρεβατάκι, και θα δεχθεί το πρώτο γάλα από τη μητέρα του, ζει τον τρόπο με τον οποίο η μητέρα τού παρέχει το γάλα,

μολονότι ακόμη είναι σ' αυτή την κατάσταση και φαίνεται ότι δεν καταλαβαίνει τίποτε. Ζει το παιδί το χαμόγελο, τη στοργή, την αγάπη γενικά της μητέρας. Και καθώς προστίθεται στο βίωμα αυτό ένα δεύτερο βίωμα, ένα τρίτο, ένα τέταρτο, βοηθιέται το παιδί στην καλή ανάπτυξή του.

Όπως από την άλλη πλευρά, όταν η μητέρα, κατά κάποιον τρόπο, προσπαθεί να βρει ένα μέσο, για να αποφύγει την επαφή και την κοινωνία με το παιδί, το καταλαβαίνει δεν το καταλαβαίνει, κάνει πάρα πολύ κακό στο παιδί – ας φαίνεται ότι δεν ξέρει το παιδί από τέτοια πράγματα – διότι, καθώς το παιδί δεν αισθάνεται τη στοργή των γονέων του και ιδιαίτερα της μητέρας του, δημιουργούνται μέσα του ανάλογα βιώματα.

Κι εμείς ακόμη, οι οποίοι είμαστε άλλοι στα είκοσι, άλλοι στα τριάντα, άλλοι στα σαράντα, άλλοι στα εξήντα, και οι οποίοι πολλά έχουμε μάθει, πολύ έχουμε αγωνισθεί, προσπαθούμε να είμαστε και καλοί χριστιανοί, κι εμείς, εξ όσων τουλάχιστον εγώ γνωρίζω, δεν αποκλείεται να έχουμε μέχρι σήμερα οδυνηρά και γενικότερα άσχημα βιώματα, τα οποία φέρουμε ακόμη από την εμβρυϊκή μας ηλικία ή αργότερα, από τη νηπιακή μας ηλικία, χωρίς βέβαια να χρωστούμε τίποτε και χωρίς να μπορούμε να συνειδητοποιήσουμε και σήμερα ακόμη τι ακριβώς έγινε τότε. Ωστόσο, έγινε κάτι.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, Γονείς και παιδιά, τ. Α',
Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 2004, σελ. 33-39 (αποσπάσματα).**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>